

Het dispuut BAART

het dispuut

BAART

hoe zestien

AMSTERDAMSE studenten

vanaf **1963** wel even de

MEDIA zouden
veroveren

samenstelling:

frits boer, john jansen van galen & bert vuijsje

Ontwerp omslag: Piet Schreuders

Lay out: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 8555 116 4

NUR 686

© 2018 De auteurs

Uitgeverij AUP is een imprint van Amsterdam University Press.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorzover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Jos Faber

Inhoudsopgave

Verantwoording	13
Inleiding	15
<i>John Jansen van Galen</i>	
Ziet u iemand staan, voor wie dat bezwaarlijk is, biedt hem uw zitplaats aan	35
<i>Gert-Jan</i>	
NIETS BUITENSTEKEN	35
<i>Gert-Jan</i>	
Pastiches	
Het stinkt in de Amsterdamse studentenwereld	38
<i>Jan Nagel</i>	
De derde groep die nog lachen kan en zo!	46
<i>Leo Jacobs</i>	
Nederlandse Hippies: Sex is mono, Love is stereo!	48
<i>Ewald Vanvught</i>	
De opgang en ondergang van fabeltjesland	53
<i>Theo Capel, Jan Donkers</i>	
Het leven	58
<i>Elsa Botenbauwer</i>	
Een onmisbaar gidsje	61
<i>Elsa's Wie is Wie</i>	

Advertisements for ourselves

Redactioneel Bikkelacht no 60 (oktober 1965) <i>BL8</i>	68
Interview met G.K. van het Reve (1966) <i>Fridjof Laroo</i>	68
Gezicht op Kerstmis	75
Pop-recensent Jan Donkers: Enige criterium dat ik aanleg, is kwaliteit (1968) <i>Jojanneke Claassen</i>	76
Interview met Bert Vuijsje <i>Frits Boer</i>	78
Interview met Wim Noordhoek <i>Frits Boer</i>	79
Bikkelacht en majesteitsschennis	81
Wat is drie weken gevangenisstraf? <i>Frits Boer, Rogier Proper</i>	83
Het forum Vrijheid en literatuur	87
Baart <i>Nico Scheepmaker</i>	88
0049	92
Terugkrabbelen <i>J. Cohen</i>	94
De dolkstootlegende (1977) <i>John Jansen van Galen</i>	96
ZITTEN <i>Harry Kleingeld</i>	102

Popular arts

Op mijn blauw suède schoenen <i>Jan Donkers</i>	106
Stan en Stan & Ollie <i>Guus Luijters</i>	109
Rhythm-and-blues is de nieuwe rage <i>Bert Vuijsje</i>	113
Op de vuist (1965) <i>Bert Vuijsje</i>	117
Mothers of Invention (1966) <i>Frits Boer</i>	119
De Californische droom (1976) <i>Theo Capel</i>	124
Patricia Highsmith – Ongemotiveerd psychologisch (1982) <i>Hans Knegtmans</i>	126
Privé (1984) <i>Bert Vuijsje</i>	131
PARINGSRIJM <i>Jan Donkers & Ad van Delden</i>	135
Hoorde Peter op de politieradio: <i>Wim Noordhoek</i>	135

Jeugdsentiment

Stichting Jeugdsentiment “De Jaren Vijftig”	138
Even terug naar de jaren '50 – Expositie over de tijd van Dick Bos en 'hepoppelepee' <i>Piet van den Ende</i>	139

pudding & Gisteren (voorpublicatie) <i>Frits Boer, Hans Knegtman, Guus Luijters</i>	142
Inleiding <i>F. Boer, H. Knegtman, G. Luijters (1967), Pudding & Gisteren, Amsterdam: Thomas Rap</i>	144
Interview met een geestig span <i>Rogier Proper</i>	145
Interieur <i>Guus Luijters</i>	150
Kuifje <i>Hans Knegtman</i>	153
Over de club <i>Jan Donkers</i>	155
De ideologie van het jeugdsentiment (1966) <i>Observator</i>	166
FIETSEN BINNENZETTEN <i>Wim Noordhoek</i>	169
Een zonnige dag, aan het strand, <i>Wim Noordhoek</i>	169
 Studeren	
Nero bij Nereus, Bloeps jaarlijkse excursie <i>Bert Vuijsje</i>	172
Bier, Kots en Boenwas Hoe lang nog? <i>Wim Noordhoek</i>	173
Dagje revolutie Tilburg <i>Bert Vuijsje</i>	178

KK wil afstuderen (1971) 182
Koen Koch

Professor eet een broodje 185
Koen Koch

DE KLEINE FILOSOOF 190
Rogier Proper

De tijdgeest

Twee uilen in Athene 192
Jan Donkers, Frits Boer

Het wereldraadsel – gesprek met Renate Rubinstein (1969) 195
Rogier Proper & Frits Boer

Frits Boer: 'Het is niet alleen: Steek je pik er maar in en dan op en neer' Willem de Ridder: 'Er wordt bijzonder fantasieloos geneukt' (1971) 203
Rogier Proper

John Jansen van Galen alweer contra Roel van Duyn (1971) 208
Wim Noordhoek

ONTBIJTVERS VOOR EERSTE KERSTDAG 214
Jan Donkers

Sport en spel

Hoezo dat spel met die zilveren kogel? 216
Guus Luijters

Het hoognodige verlies van Ajax 218
Wim Noordhoek

WOEDE 220
Rous Slootje

Ten slotte

Baard(t)?	222
<i>Katharina Kouwenhoven</i>	
A Young Boys' Network	227
<i>Arend Jan Heerma van Voss</i>	
Bronvermeldingen en pseudoniemen	232
Appendix	237
Persoonsregister	239

Verantwoording

Op 8 februari 1963 werd BAART opgericht, een dispuut binnen de Amsterdamse Studenten Sociëteit Olofspoort. Deze gemengde vereniging was in 1951 gesticht als alternatief voor de traditionele en elitaire Amsterdamse studentenverenigingen, en trok al snel een bonte verzameling van non-conformistische leden van uiteenlopende studierichtingen (Van Eijk, 2001). In 1970 is Olofspoort opgeheven.

Bij de oprichting bestond BAART uit vijf leden. Tot en met 1966 zijn nieuwe leden toegetreden, waardoor ten slotte het aantal van 18 werd bereikt. Van hen hebben 16 tot lang na de opheffing van Olofspoort contact gehouden (zie Jansen van Galen, dit boek).

Op 8 februari 2018, bij het elfde lustrum van het dispuut, wordt het archief van BAART overgedragen aan de afdeling Bijzondere Collecties van Universiteitsbibliotheek van de Universiteit van Amsterdam. Bij die gelegenheid verschijnt dit boek, dat voornamelijk bestaat uit publicaties van BAART-leden uit de eerste tien jaar van het dispuut. Die spreken voor zich.

Het boek wordt ingeleid met een portret van het dispuut en zijn leden door John Jansen van Galen. Het boek wordt besloten met twee evaluerende essays van de hand van twee buitenstaanders, Katharina Kouwenhoven en Arend Jan Heerma van Voss.

Wij hebben de redactie van dit boek verzorgd. Daarbij was het uitgangspunt de publicaties onverkort af te drukken. Slechts evidente zet- en spel fouten werden verbeterd. De onconventionele spelling, die in de jaren zestig en zeventig in veel van de periodieken waarin BAART-leden publiceerden veelal gebruikelijk was, werd gehandhaafd.

Frits Boer

John Jansen van Galen

Bert Vuijsje

Referentie:

Inez van Eijk (2001): *Voorhoede van een andere tijd – Bloei en teloorgang van Studenten Sociëteit Olofspoort*. Uitgeverij Contact, Amsterdam.

Inleiding

John Jansen van Galen

Het is woensdag 6 februari 1963 om 0.59 uur als vijf mannelijke leden van Ping Wong op de studentensociëteit Olofspoor aan de Keizersgracht in Amsterdam besluiten uit dit dispuut te treden. Ze hebben genoeg van het 'kleinburgerlijk gedoe', van het breien door de 'nuffige dames' die er lid van zijn en van de schamele 'kruidenierswijn' die voor dispuutsbijeenkomsten mondjesmaat wordt aangeschaft. Na zo'n avond plegen Jan Donkers en Bert Vuijsje zich naar het dichtstbijzijnde café te spoeden om 'even bij te drinken'.

Die avond zijn ze nog allemaal met Ping Wong op stap geweest. Na een ingetogen borreluur bij Heineken's Hoek aan het Kleine-Gartmanplantsoen heeft het dispuut getafeld in Felix Meritis (waar ook het hoofdkwartier gevestigd is van de Communistische Partij Nederland) om daarna in het Nieuwe de la Mar Theater de opvoering bij te wonen van drie eenakters van Harold Pinter. Een van hen herinnert zich diens *De Huisbewaarder*.

Maar dan is de maat ook vol. De 'irritatie' over het 'saaie' en 'sullige' gezelschap heeft zich al maandenlang opgebouwd bij de scheurmakers die elkaar die avond laat in de sociëteit treffen. Het vijftal besluit een nieuw dispuut op te richten onder de naam Udarnik, wat Servo-Kroatisch is voor 'stootarbeider', een eretitel in het Joegoslavië van Tito. Een aantal leden van het dispuut reist in die jaren 's zomers naar dat land om ten dienste van het socialisme te helpen bij de aanleg van een autoweg. Met het predicaat 'udarnik' steken ze graag de draak omdat het in de praktijk doorgaans wordt toebedeeld aan apparatsjiks en partijbonzen.

Twee dagen later, op 8 februari 1963, vindt de daadwerkelijke oprichting plaats, maar onder een andere naam. Waarom van Udarnik is afgezien, wordt nooit opgehelderd. Wel waarom er van de vijf uittreeders maar vier (Frits Boer, Martien Dillo, Jan Donkers en Bert Vuijsje) over zijn: Wim Breur heeft spijt gekregen van zijn desertie uit Ping Wong, mede omdat zijn zuster Dunya (zij zijn kinderen van een vermaarde, in de oorlog omgekomen verzetsheld), lid blijft van dat dispuut. Dat schijnt ook de reden te zijn waarom de later roemruchte islamoloog en PVV-Europarlementariër Hans Jansen er bij nader inzien van afziet om Ping Wong te verlaten: hij is verliefd op Dunya. Wel ben ik op die 8ste februari uitgenodigd, al ben ik van Ping Wong noch Olofspoor lid, maar ik werk met twee van de oprichters samen in het Amsterdamse bestuur van de democratisch-socialistische studentenvereniging Politeia.

Voor de oprichtingsbijeenkomst is café 't Prinsenhof gekozen, op de hoek van de Damstraat en de Oude Zijds Voorburgwal. Het wordt gedreven door ene Henri J. Baerts en de befaamde docent politieke filosofie Lucas van der Land neemt er na zijn hoorcollege aan het eind van de ochtend soms bij een goed glas tentamens af. De naam van de uitbater komt terug in de naam van het dispuut, die in zijn oubolligheid ook verwant is met die van het harmonieorkest waarin Martien Dillo trompet speelt: Kunst en Strijd. Zo komen de oprichters op Oefening Baart Kunst, in de wandeling afgekort tot BAART. Daarin klinkt de hang naar ironie en afkeer van gewichtigdoenerij door die het dispuut zal kenmerken: disputen heten niet naar harmonieorkesten, maar naar literaire helden en Griekse goden.

Heeft het gezelschap een doel voor ogen? Voorlopig niet meer dan regelmatig gezellig bijeenkomen om te praten, te drinken en te lachen. Wel lijkt het zaak 'erkend' te worden als dispuut van Olofspoort, zodat BAART in de kennismakingstijd kan meedoen in de werving van nieuwe leden. Want nu zijn het er nog maar vijf. Schielijk wordt het lidmaatschap ook aan geschiedenisstudent Rob Presser aangeboden en acht anderen worden uitgenodigd als aspirant-lid te komen 'kennismaken'. Twee van hen treden daadwerkelijk toe tot BAART: Jos Faber, die als enige niet aan de Universiteit van Amsterdam maar aan de Vrije Universiteit studeert, en Fridjof Laroo, via de middelbare school bevriend met Jan Donkers en ook een zoon van een in de oorlog omgekomen verzetsstrijder.

Aan het eind van februari 1963 wordt tevens psychologiestudent Theo Capel in het dispuut opgenomen en in het daarop volgende jaar een hele stoet: Jan Suurland, Beer Meijer, Jan Jansonius, Hans Knegtman en Rogier Proper, die tijdens de kennismakingstijd een dispuutsavond hebben bijgewoond en daarbij kennelijk (in tegenstelling tot talrijke anderen) in de smaak zijn gevallen. In het najaar volgt de toetreding van Frans van Weeren, student Nederlands; in het jaar daarna worden Koen Koch en Wim Noordhoek lid, beiden politicologiestudent; en naar aanleiding van de tentoonstelling van de Stichting Jeugdsentiment 'De Jaren Vijftig' (waarvan Noordhoek de voornaamste gangmaker was) treedt als laatste ook Guus Luijters toe. Onder de brief die hij stuurt laat zijn vriendin Olga Madsen uitdrukkelijk weten niets met het gezelschap rond die 'jongetjescultuur' te maken te willen hebben.

Want dat is vanaf het begin een kwestie: Ping Wong was gemengd, en alleen al uit recalcitrantie tegen het gebrei van die meisjes telt BAART

alleen mannelijke leden. Punt 1 van het ‘statuten-reglementen-boekje’ onderstreept: ‘Dispuut is ongemengd.’

‘Niet uit principe, maar omdat geen enkel meisje voldeed aan de eisen bleven we ongemengd,’ betoogt Frits Boer. In een ‘informatiebulletin’ van BAART wordt echter tussen ‘twee kneutelrijmen’ over vrouwen in het dispuut vastgesteld: ‘We kunnen er nu eenmaal geen bende van maken.’ Boer, met het oordeel van nu: ‘Dat was die walgelijke seksistische humor van ons.’

Eensgezind zijn de leden overigens niet over dit uitgangspunt. De notulen melden dat Capel een gemengd dispuut voorstaat, maar dat Laroo en Dillo mordicus tegen zijn, onder meer omdat de aanwezigheid van vrouwen ‘klikjesvorming’ in de hand zou werken. Dory Ezechiëls, toen de vriendin van Koen Koch, herinnert zich hoe ze ooit als ‘vrouwjes van BAART’ braaf bijeenzaten terwijl de leden in een belendend gesprek bij bier het hoogste woord voerden. ‘Mijn vriendin Olga Madsen had daar een gloeiende hekel aan en jutte mij op om samen die “burgerlijke houding” te doorbreken. En zo stonden we ons geforceerd op te dringen om mee te kunnen doen aan de borrelpraat van BAART.’

Er werden overigens wel degelijk meisjes uitgenodigd voor een kennismakingsgesprek, maar kennelijk zo weinig dat de leden hun namen vijftig jaar later kunnen opnoemen: Tineke Funhoff, Femke Martelhoff, Karen Tand. Met eerstgenoemde treedt Jan Donkers in 1967 in het huwelijk, en hun zoon Sander wordt geboren terwijl een van de BAART-leden, Rogier Proper, gevangen zit in de Krententuin te Hoorn, vanwege een spotprent over de toenmalige kroonprinses in het Olofspoortblad *Bikkelacht*, waar de rechterlijke macht majesteitsschennis in ziet.

De arrestatie van drie leden in verband met die ‘Playmate’ van HKH Beatrix, het beschermheerschap van Gerard Reve en de tentoonstelling onder het motto *Jeugd sentiment Jaren ’50* zijn, hoe ongelijksoortig ook, de voornaamste wapenfeiten van BAART. Maar bij elk van die *highlights* is telkens slechts een deel van het dispuut nauw betrokken en je kunt dan ook niet zeggen dat ze bij elkaar een soort van ‘ideologie’ van BAART vertegenwoordigen.

Die majesteitsschennis bijvoorbeeld wordt niet gepleegd vanuit een geharnaste republikeinse opstelling. Als de leden van BAART iets tegen de Oranjes hebben is het vooral de pomp en praal, de vrome plechtigheid, de aanstellerij waarmee het koningshuis omgeven is. Nooit wordt op dispuutsbijeenkomsten vurig gepleit voor afschaffing van de monarchie, en de voorstelling van de kroonprinses als pin-up in *Bikkelacht* is dan ook

vooral een vorm van pestkopperij, verwant aan de provocaties van Provo in hetzelfde jaar 1966. Het is trouwens Beatrix niet eens, maar een halfblote jongedame uit een Brits blad die als twee druppels water op haar leek, vooral qua kapsel.

De leden die door Justitie voor deze plaagstoot verantwoordelijk worden gesteld zijn Frits Boer, Hans Knegtman en Rogier Proper, van wie Frits en Rogier drie weken moeten brommen. De zaak tegen Hans wordt geseponneerd omdat hij geen lid meer is van de redactie van het blad. Als Bert Vuijsje aan Rogier in gevangenschap een ansichtkaart stuurt met de tekst 'De poet is veilig', blijkt de ironie van BAART niet aan de autoriteiten besteed te zijn: de geadresseerde wordt er grondig over aan de tand gevoeld.

Frits Boer vormt ook, met Fridjof Laroo en Jan Donkers, het drietal dat de connectie met Gerard Reve tot stand brengt. En Donkers vormt dan weer, met vooral Wim Noordhoek en de nieuwkomer Guus Luijters, het trio gangmakers van de Stichting Jeugdsentiment. Andere leden zijn geen tegenstanders van zulke manifestaties, maar hooguit instemmende toeschouwers voor wie het dispuut voornamelijk 'gezellig' is en moet zijn.

Ook dat jeugdsentiment is geen ideologie, maar meer een houding van dwarsheid, nu overal wordt verkondigd dat de jaren vijftig zo ongeveer het somberste en meest benepen tijdperk uit de Nederlandse geschiedenis waren, een soort naoorlogse Middeleeuwen die pas zijn opgehouden als in en na 1965 de verlichte geesten van Provo, Nieuw-Links, D'66 en Man-Vrouw-Maatschappij aantreden.

Nostalgie is nog niet in de mode, maar BAART keert zich met deze verkenning van het jeugdsentiment bij voorbaat tegen een overspannen verheerlijking van de sixties. Maar het is ook een staaltje van manipulatie van de media: hoe je met de introductie van een fonkelnieuw begrip, plus wat oude jongensboeken, gezelschapsspellen, plusfours en flauwe moppen de publiciteit haalt. Kranten en radioprogramma's komen er gretig op af.

De band met Reve is in de eerste plaats gebaseerd op literaire bewondering voor zijn vroege werken. Op dispuutsavonden kun je scoren door uit je hoofd *De avonden* te citeren, al is het achteraf de vraag of alle leden dat boek gelezen hebben. Donkers heeft de volksschrijver weten te strikken als 'begeleider' tijdens een 'indoctrinatierisje' voor schoolkrantredacteuren naar West-Berlijn (ter bevordering van de 'Duitse eenheid'), waaraan ook Laroo deelneemt. En op Frits Boer is Reve verkikkerd. 'Hij vroeg aan Jan,' herinnert deze zich, 'om een door mij gedragen hemdje aan hem op te sturen.'

Al in het eerste stencil dat BAART verspreidt staat Reve met zijn volledige adres ('Huize Algra, Greonterp, 1e Rozendwarsstraat 9 A'dam-C., tel

234530') als 'beschermheer' vermeld en hij is daar volgens Donkers 'heel trots op'. Bij een voetbalmatch tegen het dispuut Nisita van het Amsterdams Studenten Corps staat hij als 'coach' langs de lijn en poseert vaderlijk voor de elftalfoto. Veel vriendinnen van BAART-leden zijn ook bij de wedstrijd present. Donkers: 'Je had toen de mode van witte kousen en daar werd Gerard heel geil van: lijkenbenen.'

(Dat het dispuut af en toe voetbalt is ook een statement dat past bij de voorkeur voor *popular culture* op muzikaal gebied. Op de universiteit wordt sport over het algemeen minderwaardig geacht, behalve bij de studentencorpora, maar dan alleen voor zover het hockey en roeien betreft. Voetbal wordt onder (semi-)intellectuelen pas populair na 1971 als Ajax drie Europa-Cups achtereenvolgens wint en Johan Cruyff onweerstaanbaar blijkt.)

De grootste gemene deler van BAART en Reve is de ironie. In het dispuut is het *not done* om wat dan ook serieus te nemen, althans niet onder elkaar, althans niet in het openbaar. En Reve neemt werkelijk alles op de hak, in sublieme taal. 'Ik was toen al niet zo'n voorstander van sommige van zijn uitspraken,' zegt Bert Vuijsje achteraf, maar Reve's tirade tegen zwartjes die op de tjoeki-tjoeki-stoomboot terug naar hun takki-takki-land moeten worden gezet dateert pas van negen jaar na de oprichting van het dispuut. Nog enige jaren later zal Harry Mulisch in *Het ironische van de ironie* wijzen op de valkuilen van deze stijlfiguur. Maar Mulisch staat niet in hoog aanzien bij BAART. De contacten van BAART-leden met Reve lopen overigens na enige jaren spaak op de onmogelijkheid nog vrijelijk met hem van gedachten te wisselen over politieke onderwerpen.

'Politiek niet geïnteresseerd' staat achter alle namen op een ledenlijst van BAART. Dat kan verbazing wekken omdat de leden in het algemeen als 'links' of minstens 'progressief' te boek staan, net als de Studenten Sociëteit Olofspoort waarvan het dispuut deel uitmaakt. 'Het corps was vreselijk en Unitas veel te kleinburgerlijk,' zegt Martien Dillo. 'Maar de Olofspoort, dat was echt iets in die tijd als je een beetje links was: de voorhoede van een andere tijd.'

In hetzelfde jaar als BAART is door Ton Regtien de Studentenvakbeweging opgericht en de meeste, zo niet alle leden treden toe tot deze organisatie. Zes van hen staan op de kandidatenlijst voor de ledenraad van de belangenorganisatie ASVA (Algemene Studenten Vereniging Amsterdam), en vier van hen maken na de verkiezingen deel uit van de SVB-fractie in dat orgaan.

Maar geen van hen neemt er met passie of geestdrift aan deel. Jan Suurland 'knapert er echt volkomen af op politiek: die sfeer van elkaar afzeiken en

voor rotte vis uitmaken, van gekonkel en geroddel'. 'Het was nooit serieus bedoeld,' zegt Frits Boer. 'Zo ongelooflijk saai: al die vergaderingen.'

Het begrip 'vakbeweging' wordt in verband met studenten al een beetje potsierlijk gevonden en op dispuutsavonden wordt gretig de spot gedreven met degenen die zulke dingen wel serieus nemen en vergaderen niet 'saai' vinden: gewichtigdoeners, baasjes, partijbonzen in de dop. En dat is wellicht het meest kenmerkend voor BAART, in de woorden van Jan Eijkelboom: 'Niet te bedaren/ was ons plezier wanneer de zware/ ernst van anderen werd uitgesliept.'

Het dispuut heeft een linkse reputatie, maar slechts een minderheid engageert zich in politieke zin. Bert Vuijsje en ik besturen in die jaren de Amsterdamse afdeling van de democratisch-socialistische studentenvereniging Politeia en ook Frits Boer, Koen Koch, Wim Noordhoek en Jan Donkers zijn daarin actief, of minstens aanwezig. Maar dat socialisme mag nooit te ernstig worden opgevat. Als weer eens een motie is aangenomen ten faveure van een socialistische vrijheidsstrijder in Zuid-Amerika, zegt Bert Vuijsje al gauw dat 'we ons weer hebben ingespannen voor een of andere linkse struikrover'.

Op dispuutsavonden komt de Haagse noch de internationale politiek vaak ter sprake. Het gangbare humorloze activisme wordt geïroniseerd met het, uiteraard nooit uitgevoerde, plan voor een 'hongertocht' door Amsterdam: de BAART-leden in een kleine stoet achter een rolstoel waarin de lijvige Bert Vuijsje zit, licht kwijlend, met een scheefgezakte alpinopet op een bord voor zich waarop staat: 'Honger!', terwijl de anderen de oude communistische leuze scanderen: 'Wie maakt onze centen zoek? Dat is Ruijs de Beerenbrouck!'

Links zijn ze wel, in algemene zin, maar met de humorloze vernieuwingsdrang van Nieuw Links hebben ze weinig op, evenmin als met de pretenties van D'66. De brutale provocaties van de provo's spreken BAART meer aan dan hun hemelbestormende 'witte plannen', en met het alternatieve universum dat de Kabouters in hun Oranje Vrijstaat willen scheppen steken ze graag de draak; de zweverige gedachtenwereld van de hippies wekt hun ergernis op. Als Rudy Kousbroek in 1970 in *Het avondrood der magiërs* de gevaarlijke onwetenschappelijkheid van al die pseudo-linkse stromingen scherpzinnig en meedogenloos fileert, kan hij rekenen op de bijval van de BAART-leden, op hun dispuutsavonden bijeen.

Popmuziek is vaak onderwerp van gesprek, evenals de Nederlandse literatuur, en dan niet zozeer inhoudelijk, als wel inzake verwickelingen in de literaire wereld, de pretenties van schrijvers en hun recente ruzies. En ook: ontwikkelingen in de media, die dan het epicentrum schijnen te